

Bogár László: Ellencsászár

2016 február 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Van Európának egy, a Baltikumtól az Adriáig tartó sávja, amit egyes történészek Köztes-Európának szoktak nevezni.

Mivel az elmúlt ezeröttszáz évben mindig volt egy nagy nyugati és egy nagy keleti birodalom, így érthető, hogy a térség gyakran érezhette úgy, végzetes sötétben „szorong”. Nem volt ritka jelenség, hogy egyes népek, nemzetek ideiglenesen vagy olykor véglegesen elvesztették önállóságukat is. Megrendítő látni például azt a kis animációt, amely ezer év határváltozásait nagyjából tíz percbe sűríti össze, egyetlen káprázatos villanássorozat az egész, amint különböző színű foltok szeszélyes kavargása zajlik. Ezek a „színes foltok” egyébként országok, és sok millió ember élete, sorsa örvénylik ezekben a „jelentéktelen”, percenként változó-villódzó foltokban. Persze ma már minden hivatalosság állandóan azt hangsúlyozza, hogy eddig ez így volt ezer éven át, de most már másképp van, meg pláne másképp lesz, mert az európai határok most már az idők végezetéig változatlanok maradnak. Nincs mulatságosabb és szánalmasabb ennél a feltételezésnél, és nincs semmi okunk azt gondolni, hogy nem ugyanez folytatódik ezután is, sőt.

A Köztes-Európa országai ma minden eddiginél drámaibb helyzetben vannak. A globális hatalmi átalakulásoknak olyan lemeztektonikai mozgásai zajlanak, amelyek mindent romba dönthetnek abból, amiről azt hisszük, örökké létezik majd. Ráadásul ebben a drámai átalakulásban mind a nyugati, mind a keleti birodalom olyan – nála is hatalmasabb – erő nyomása alatt áll, amelyeknek ez a Köztes-Európa végképp jelentéktelen és bármikor bedarálható erőforrástartály és hulladékterelő csupán. Minden eddiginél nagyobb szükség lenne tehát arra, hogy a nyugati és a keleti birodalom, valamint a történelmileg közük szorult térség uralmi elitjei felfogják végre, hogy az elmúlt ezer év legfenyegetőbb átalakulása kezdődött el. A bevándorlás, ami most ennek a változásnak a vivőanyaga, ugyan „csinálva van”, de – főként demográfiai – alapjai sajnos nagyon is léteznek, és alapvetően fogják meghatározni a 21. század tektonikus mozgásait. Vagyis ugyanolyan létmódváltás van készülben, mint ami a pozsonyi csata idején kezdődött a Nyugat belső tereiben. Az akkori német-római császár azért vélte úgy, hogy az egyetlen és végső megoldás („endlösung”) csakis az lehet, hogy „a magyarok kiirtassanak”, mert a világot ténylegesen irányító erő megengedhetetlennek gondolták egy ilyen új létmód-alternatíva megjelenését. Joggal vélhette úgy, hogy a mindenkori magyar uralkodó egyfajta ellencsászár szerepét töltheti be, és hogy ez igen veszélyes precedens Európa népei számára. A magyar létértelmezési logika, és az arra épülő létberendezkedés ugyanis már akkor sem a magát a 19. század óta kapitalizmusnak nevező, és egyre nyilvánvalóbban evolúciós zsákutcát jelentő, nyugatias modernitás irányába mutatott. A pozsonyi csatát ugyan megnyertük, de az Európa létmódjának meghatározásáért vívott háborút elvesztettük, így egyezkedésre kényszerültünk.

A Hunyadiaké volt az utolsó, a siker reményével kecsegtető próbálkozás arra, hogy a nyugati és a keleti birodalom halálos sötétjéből valahogy kimeneküljünk. Mátyás király kísérlete arra, hogy német-római császár legyen, és később az általa jobbagysorból felemelt Bakócz Tamás esztergomi érsek kísérlete arra, hogy pápa legyen, az utolsó esélyt jelenthette volna. Ha ugyanis akár csak egyetlen évtizeden át magyar a pápa és/vagy a császár, akkor talán arra készíthettük volna a Nyugat uralmi elitjeit, hogy kénytelenek legyenek felismerni és követni egy nagyon egyszerű összefüggést. Ennek a lényege pedig az, hogy ha fesztelen természetességgel tekintik evidenciának, hogy a Szent Korona szakrális történelmi Magyarországá egyúttal a „kereszténység védőpajzsa” – magyarul: a törökkel szemben biztosítja a nyugati biznisz zavartalanságát –, akkor lennének szívesek az ezért fizetendő ár biztosításából is kivenni a részüket, mert, ahogy mindmáig hangoztatni szeretik, „nincs ingyenebéd”. A kísérlet elbukott, a Nyugat cinikus hullarablóként lakmározott vígan földi maradványainkból Mohács, majd Trianon után is. (A kereskedő-bankár oligarchia ügynökeként egy Medici került a pápai trónra, I. Ferenc francia király és utódai pedig „lebóltak” a török szultánnal, akinek persze szintén a Spanyolországból kiűzött szefárd oligarchia vitte a pénzügeit.)

Mindez csak azért érdekes, mert úgy látszik, hogy a történelmi kollektív tudatalatti morfogenetikus mezőben (ahogy mondani szokták) mégis mozog a Freud. A Welt am Sonntag ugyanis azt találta írni a minap, hogy Angela Merkel számára a legnagyobb kihívást az Orbán Viktor ellencsászár körül csoportosuló erő jelentik, ahová ma már nemcsak Kelet- és Közép-Európa, de a Nyugat belső tereinek számos uralmi reprezentánsa is tartozik. Mindez drámai módon igazolja azt a feltételezést, hogy Európa alapvetően uralmi mintázatai nem sokat változtak az elmúlt ezer évben. A már ezer évvel ezelőt is kellőképpen „elkufárosodott” Európával, úgy látszik, ma is hiába hadakozunk. Georges Akerlof Nobel-díjas amerikai közgazdásznál pontosabban senki nem fogalmazta meg a lényegét: „A piac a profit hajtóerejénél fogva minden szereplőjét arra kényszeríti, hogy a többi szereplőt kihasználja, manipulálja és becsapja, így természeténél fogva trükkökkel és csapdákkal van teli.” Aztán azt is hozzáteszi persze, hogy ehhez a mi tudatlanságunkra, gyávaságunkra, erkölcsi gyengeségünkre is szükség van. Ha tehát az ellencsászár valóban meg akarja menteni a végnapjait élő Európát, ezzel kell számot vetnie.

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló